

UVODENJE ELEKTRONSKOG POTPISA U PRIVREDNI SISTEM REPUBLIKE SRBIJE KAO SEGMENT USKLAĐIVANJA SA PRAVNOM REGULATIVOM EVROPSKE UNIJE

Ivan Nikčević
Univerzitet "Singidunum"
Danijelova 29, Beograd, Srbija
E-mail: inikcevic@singidunum.ac.rs

Milorad Nikčević
MUP Republike Srbije
Kneza Miloša bb, Beograd, Srbija
E-mail: milorad.nikcevic@mup.gov.rs

Sažetak: Težnja pridruživanja država nečlanica Evropskoj uniji je u velikom zamahu. Bitni uslovi za te aktivnosti su i usklađivanje nacionalnih zakonodavstava sa pravnom regulativom Evropske unije. Jedna od tih oblasti jeste i unapređenje e-poslovanja, a samim tim i donošenje odgovarajućih zakonskih propisa kojima se omogućava korišćenje informacionih tehnologija u poslovanju. Kroz rad su istaknute prednosti korišćenja elektronskog potpisa u odnosu na tradicionalan način poslovanja.

Ključne reči: elektronski potpis, e-poslovanje, Internet, zaštita, usklađivanje.

Abstract: *Aspiration of non-member states to join European Union is in a great rise. The important conditions for those activities are accordance of national legislation with European Union legislation. One of the fields is improvement of e-business, as well as passing of certain legal regulations that provide using of information technologies in business. This paper shows advantages of using digital signature related to the traditional way of business.*

Key words: *digital signature, e-business, Internet, security, accordance.*

1. UVOD

Elektronsko poslovanje, poznatije kao "e-poslovanje" ili "Internet biznis", se može definisati kao primena informacionih i komunikacionih tehnologija u cilju poboljšanja svih delova poslovnih procesa. Metode elektronskog poslovanja omogućavaju kompanijama da efikasnije i fleksibilnije povežu svoje interne i eksterne sisteme za obradu podataka radi bliže i bolje saradnje sa partnerima, a sve u cilju zadovoljenja potreba i očekivanja svojih klijenata. U osnovi elektronskog poslovanja leži upotreba Interneta za povezivanje sa klijentima, poslovnim partnerima i saradnicima što predstavlja usvajanje web orijentisanih modela poslovanja. Menjajući koncepciju poslovanja, nove tehnologije uvode skup promena u odnosu na okruženje, ali istovremeno i unutar same organizacije.

Najvažniju promenu predstavlja informacija, koja pored proizvoda, usluga i novca, dobija mesto nezaobilaznog elementa, jer uvođenjem elektronskog poslovanja obezbeđuje se protok podataka bez prostornog ograničenja, što kao dobit ima tržište bez prostornog ograničenja. Razvoj globalne računarske mreže uvodi bitne promene i u oblasti menadžmenta, jer njihova upotreba služi kao podrška u realizaciji uobičajenih dnevnih zadataka i istovremeno pomaže prilikom donošenja strateških odluka organizacije. Sve

zahtevniji potrošači i jača konkurencija utiču na razvoj novih mogućnosti i promene u domenu poslovnih procesa. U sticanju tržišnih prednosti primena i korišćenje elektronskih sredstava, kao virtuelnih kanala u poslovanju, pokazala se kao isplativ i efikasan način razmene proizvoda i usluga.

Često se vrši poistovećivanje e-poslovanja i e-trgovine. Međutim e-poslovanje se definiše sveobuhvatnije jer se odnosi na sve funkcije i prednosti koje sa sobom nose informacione tehnologije, dok e-trgovina predstavlja samo deo poslovnih procesa koji koriste ove tehnologije za prodaju i kupovinu dobara i usluga.

2. PRAVNI ASPEKT E- POSLOVANJA

Informacione tehnologije su svojim inovacijama izvršile redefinisane poslovnih procesa na taj način što su smanjile neefikasnost u radu unutar samih privrednih subjekata, kao i neefikasnost u odnosima sa drugim poslovnim subjektima. U današnje vreme firme se suočavaju sa stalnim pritiskom da poslove obavljaju bolje, brže, jeftinije, dok održavanje visokog nivoa rezultata i dalje ostaje prioritet. U aktuelnim odnosima trgovinsko poslovnih saradnji, standardni poslovni proces je jednostavno neadekvatan, pa je zbog toga sklapanje ugovora preko Interneta nezaobilazan činilac za izgradnju novih i boljih poslovnih odnosa.

Međutim, ubrzan razvoj informacionih tehnologija i razvoj Interneta kao medijuma između subjekata u poslovnim procesima otvorio je novo pitanje kada je ugovorno poslovno pravo u pitanju. To je uslovalo donošenje Direktive od strane Evropske unije¹ o elektronskim potpisima. Pomenuta Direktiva predstavlja pravno utemeljenje elektronskog potpisa. Na osnovu nje su doneti zakoni o elektronskom potpisu u svim zemljama Evropske unije, kao i u većini ostalih zemalja Evrope. Zakon o elektronskom potpisu² donesen je i u Republici Srbiji i u potpunosti je usklađen sa Direktivom Evropske unije.

Dve najvažnije stvari koje su istaknute u Zakonu o elektronskom potpisu su propisivanje uslova pod kojima je elektronski potpis pravno ekvivalentan svojeručnom potpisu i uslova koji moraju da ispune sertifikaciona tela koja izdaju kvalifikovane sertifikate za verifikaciju kvalifikovanih elektronskih potpisa.

Zakonom o elektronskom potpisu jasno je napravljena razlika između elektronskog potpisa i kvalifikovanog elektronskog potpisa što predstavlja bitno razgraničenje odlučujućih elemenata pri korišćenju ovog načina poslovne komunikacije. Ako želimo da objasnimo šta je elektronski potpis onda dolazimo do zaključka da je to skup podataka u elektronskom obliku, koji su pridruženi ili su logički povezani sa elektronskim dokumentom i oni služe za identifikaciju potpisnika, a dok je kvalifikovani elektronski potpis onaj elektronski potpis kojim se pouzdano garantuje identitet potpisnika, integritet elektronskih dokumenata i onemogućava naknadno poricanje odgovornosti za njihov sadržaj i koji ispunjava uslove utvrđene Zakonom o elektronskom potpisu.³

Tekst Zakona o elektronskom potpisu tačno navodi sve uslove koje potpis u elektronskom obliku treba da zadovolji da bi se smatrao kvalifikovanim elektronskim potpisom i da bi imao isto pravno dejstvo i dokaznu snagu kao i svojeručni potpis, odnosno svojeručni potpis i pečat, u odnosu na podatke u papirnom obliku.⁴ On upućuje da je potpis povezan sa potpisnikom i da ga sa sigurnošću identifikuje.

¹ 1999/93/EC (usvojena 13. decembra 1999)

² Zakon o elektronskom potpisu, "Službeni glasnik" RS broj 135

³ Član 7. Zakona o elektronskom potpisu "Službeni glasnik" RS br. 135 /04

⁴ Član 10. Zakona o elektronskom potpisu "Službeni glasnik" RS br. 135 /04

2.1. Postupak izdavanja elektronskog potpisa

Kada se govori o bezbednosti informacija misli se, između ostalog, na očuvanje tajnosti (*privacy*), tj. poverljivosti (*confidentiality*) i očuvanje integriteta (*integrity*) podataka. Tajnost podataka je svojstvo da se podaci mogu čitati samo od strane autorizovanih korisnika. Brojni su načini da se obezbedi tajnost, počev od fizičke zaštite, pa sve do matematičkih algoritama koji sadržaj informacija čine nerazumljivim, šifrovanim. Potrebno je informaciju (poruku) transformisati (jedinствeno) da bi se dobio šifrovani tekst poruke. Da bi se to ostvarilo potrebno je raspolagati sa ključevima, koji upravo svaki za sebe definiše tu jedinstvenu transformaciju skupa poruka u skup šifrata. Ta transformacija mora da bude obostrano jednoznačna, jer je neophodno iz šifrovanog teksta dobiti originalnu poruku.

Digitalni potpis (digital signature) je elektronska verzija potpisa, na osnovu kog se identifikuje pošiljalac i dokazuje verodostojnost poruke. Može se shvatiti kao način obezbeđivanja servisa integriteta u smislu potvrde ispravnosti ili tačnosti. Baziran je na asimetričnom kriptografskom modelu ili šifrovanju sa javnim ključem. Osnovni delovi tog kriptografskog modela su šifrovanje, dešifrovanje i ključ. Šifrovanje se sastoji od transformacije čitljivog teksta podataka u oblik nečitljiv za onoga kome taj tekst nije namenjen, a dešifrovanje je postupak vraćanja šifrovanog teksta u čitljiv oblik. Javni ključ bi predstavljao početnu vrednost algoritma kojim se vrši šifrovanje. U ovakvom modelu šifrovanja poruke, sam postupak šifrovanja teksta može načiniti bilo ko, bitno je da tekst može pročitati ili dešifrovati jedino osoba koja ima odgovarajući privatni ključ. Jedino osoba sa privatnim ključem može digitalno potpisati neki tekst, dokument, a svako ko ima javni ključ može proveriti ispravnost potpisa.

Kvalifikovani elektronski potpis se formira u skladu sa preporukom Public Key Cryptographic Standard (PKCS#1). Taj standard opisuje metode šifrovanja podataka korišćenjem RSA asimetričnog algoritma. RSA algoritam je jedan od najkoršćenijih asimetričnih algoritama danas. U RSA algoritmu ključnu ulogu imaju veliki prosti brojevi (deljivi samo samim sobom i jedinicom) koji u ovom algoritmu služe za generisanje javnog i privantog ključa i to preko jednostavnih matematičkih formula. Ovaj kriptografski proces obuhvata dve faze, prvu u kojoj pošiljalac od poruke koja je proizvoljne dužine i koja treba da se potpiše stvara zapis fiksne dužine bita koji u potpunosti oslikava sadžaj poruke i to upotrebom jednosmernih funkcija za sažimanje (kao što su, na primer, MD5 ili SHA-1 algoritmi) i druge faze pri kojoj se dobijeni tekst šifrue RSA algoritmom i javnim ključem. Šifrovani tekst poruke čini digitalni potpis, a kada ovakva poruka stigne na odredište izvršava se proces verifikacije, tj. prvo dešifrovanje sa ključem, a nakon toga se vrši inverzna funkcija kako bi se dobio originalni tekst. Ukoliko je dobijena vrednost teksta identična sa dešifrovanom vrednošću, verifikacija je uspela, u protivnom verifikacija je negativna i poruka se odbacuje kao nevalidna.

Postoje dva osnovna tehnička uslova koji moraju biti ispunjeni da bi se kreirao kvalifikovani elektronski potpis. Prvi uslov je postojanje svih hardverskih i softverskih alata¹ i rešenja koji obezbeđuju samo formiranje potpisa, a drugi uslov je posedovanje kvalifikovanog elektronskog sertifikata² koji je izdat od strane ovlašćenog sertifikacionog tela.

Za ispunjenje navedenih uslova potrebni su bitni podaci za formiranje elektronskog potpisa kao što su kodovi ili privatni kriptografski ključevi, koje potpisnik koristi za izradu elektronskog potpisa. Dalje formiranje elektronskog potpisa vrši se odgovarajućim tehničkim sredstvima uz korišćenje željenih podataka. Formiranjem

¹ Član 2. Zakona o elektronskom potpisu "Službeni glasnik" RS br. 135 /04

² Član 12. Zakona o elektronskom potpisu "Službeni glasnik" RS br. 135 /04

elektronskog potpisa dobija se elektronski sertifikat što predstavlja elektronski dokument kojim se potvrđuje veza između podataka za proveru elektronskog potpisa i identiteta potpisnika. Ovlašćeno pravno lice koje izdaje elektronske sertifikate u skladu sa odredbama Zakona se naziva sertifikaciono telo.

Navedeni elementi predstavljaju osnovu za kreiranje elektronskog potpisa, pa u slučaju izostanka nekog od njih potpis se ne može smatrati kvalifikovanim, već samo običnim potpisom. Takođe, kako stoji u Zakonu, elektronskim potpisom se smatra bilo šta što je u logičkoj vezi sa elektronskim dokumentom i služi za identifikaciju potpisnika, ali se ne može smatrati kvalifikovanim potpisom ukoliko potpisnik nema elektronski sertifikat.

Dosadašnja svetska iskustva u elektronskom bankarstvu pokazala su da se za elektronsko potpisivanje koriste smart kartice. To potpisivanje predstavlja samo elektronski potpis, koji nije kvalifikovan, jer nije realizovan upotrebom elektronskog sertifikata. Ali, iako nije kvalifikovan smatra se dovoljno sigurnim jer se koristi za zatvorene grupe korisnika i njihove transakcije.

Na osnovu svetskih i evropskih analiza, prava i najšira primena kvalifikovanog elektronskog potpisa se očekuje u domenu elektronske uprave, kada će građani elektronski poslovati sa javnom upravom, tj. slati elektronske zahteve javnoj upravi (npr. zahtev za izdavanje elektronskog izvoda iz matične knjige, elektronska prijava poreza itd.). Ovi zahtevi moraju biti potpisani kvalifikovanim elektronskim potpisom građana.

Uvođenje ličnih karti u Republici Srbiji kao elektronskih identifikacionih dokumenata u obliku smart kartice predstavlja pravu podršku za realizaciju pomenutog sistema. Takođe, pojava ovih ličnih karti potekla je iz potrebe da se građanima - korisnicima servisa dodele digitalni identiteti, odnosno elektronski sertifikati što predstavlja pravu uvertiru za uvođenje i široku eksploataciju javnih elektronskih Internet servisa.

3. TEHNOLOŠKI ZAHTEVI ELEKTRONSKOG POSLOVANJA

Elektronsko poslovanje predstavlja veliki bezbedonosni problem iz razloga što se poslovni procesi odvijaju *online* tj. pred velikim brojem ljudi koji koriste Internet i na taj način postaju podložni promenama od strane zlonamernih korisnika mreže. Ovi rizici ogledaju se u mogućim problemima prilikom utvrđivanja autentičnosti poslovnog subjekta sa kojim se vrši korespondencija kao i utvrđivanje integriteta razmenjenih informacija, što je od velike važnosti pri obavljanju novčanih transakcija. Navedeni razlozi su uslovili potrebu poslovnih subjekata da imaju garanciju da je druga strana ta za koju se deklarise. Sprovođenje međusobne autentifikacije igra veliku ulogu, a ostvaruje se kombinacijama različitih tehnika. Te tehnike u poslovanju koriste "nešto što međusobno znaju" (lozinka ili PIN), "nešto što imaju" (smart karticu) ili "nešto što su" (digitalni potpis).

Realizacija elektronskog poslovanja uslovila je donošenje potrebnih zakona radi regulisanja poslovnih procesa. Najbitniji zakon iz ove oblasti Zakon o elektronskom potpisu uvodi nove pojmove i njihove definicije, a odnosi se na elektronski dokument, elektronski potpis, kvalifikovani elektronski potpis, elektronski sertifikat kao i sertifikaciono telo.¹

Elektronski potpis predstavlja tehnologiju čijom se primenom u sistemima elektronskog poslovanja omogućava provera autentičnosti potpisnika, zaštita integriteta podataka koji se prenose i neporecivost elektronskog potpisivanja date poruke ili dokumenta. Dakle, analogno svojeručnom potpisu u standardnom poslovanju, elektronski potpis se koristi u elektronskom poslovanju. Štaviše, elektronski potpis ima i dodatnu osobinu da štiti integritet elektronski potpisane poruke, što svojeručni potpis ne obezbeđuje.

¹ Član 2. Zakona o elektronskom potpisu "Službeni glasnik" RS br. 135 /04

Kao što je već rečeno brojni su uslovi koje tehnologija elektronskog potpisa treba da zadovolji da bi se taj potpis smatrao kvalifikovanim elektronskim potpisom.

Prvenstveno se to odnosi na obezbeđenje privatnosti i poverljivosti podataka. Privatnost podataka se ogleda u kontrolisanoj količini ličnih podataka koji mogu biti na raspolaganju drugim firmama ili pojedincima. Kada je poverljivost informacija koje se razmenjuju u pitanju, od vitalnog je značaja da te informacije budu bezbedne i dostupne samo onom poslovnom subjektu kome su i namenjene.

To iziskuje sigurnost u autentičnost podataka. Postoji potreba da poslovni subjekti budu potpuno sigurni sa kim imaju posla, tj. da budu sigurni u autentičnost poslovnog subjekta sa druge strane.

U toj elektronskoj komunikaciji integritet podataka je od velike važnosti. To bi značilo da informacije koje se razmenjuju budu identične na njihovom izvoru i na njihovom odredištu, što znači da je neophodno da se podaci prilikom razmene ne menjaju ni namerno ni slučajno. Takođe, pored zaštite podataka prilikom njihove tranzicije kroz mrežu, neophodno ih je zaštititi prilikom njihovog skladištenja od neovlašćenog pristupa, dok jednostavno pravljenje kopija podataka omogućava njihov oporavak od neželjenih izmena ili brisanja.

Sledeći bitan uslov je neporecivost podataka. Potreba za ispunjenjem ovog zahteva proizilazi iz poslovnih iskustava u kojima je potrebno dokazati da je neki dokument potpisan ili da je neka transakcija obavljena, tj. u poslovnim odnosima neophodno je postojanje garancija na osnovu kojih poslovni subjekti ne mogu poreći potpisani dokument ili transakciju. Upotreba elektronskog potpisa u potpunosti otklanja ovaj problem, jer ne samo što obezbeđuje da dokument bude potpisan već imajući u vidu da elektronski potpis može biti kreiran samo od strane jedne osobe, isključuje mogućnost kasnijeg poricanja.

Zahtev o dostupnosti podataka je neophodno ispuniti zbog poslovnih partnera kojima informacije moraju biti dostupne kad god su im one potrebne. Imajući u vidu da se svi dokumenti koji su produkt e-poslovanja kreiraju u elektronskom obliku, oni zatim moraju biti arhivirani i skladišteni, ali na taj način da mogu biti pouzdano i blagovremeno dostavljeni klijentima, nakon čega bi ponovo bili arhivirani. Takođe, neophodno je izvršiti zaštitu elektronskih servera na kojima se vrši arhiviranje podataka od mogućih nestanaka struje kao i od fizičkog oštećenja.

3.1. Forme elektronskog poslovanja

Poslovni svet se grubo može podeliti na dva dela i to svet proizvođača-provajdera i svet potrošača-klijenata, pa na osnovu te podele postoje forme elektronskog poslovanja koje se razlikuju prema relacijama koje postoje između učesnika u poslovnim procesima. Najčešći vidovi elektronskog poslovanja se mogu podeliti u pet grupa.

Prvu grupu čini poslovanje sa drugim firmama i to je tzv. B2B (Business to Business). U tom poslovanju uspostavlja se razmena proizvoda, usluga ili informacija sa drugim poslovnim subjektima. Smatra se da je B2B pokretač elektronskog biznisa.

Druga grupa elektronskog poslovanja se obeležava sa B2C (Business to Consumer) i ona označava prodaju roba ili usluga krajnjim kupcima posredstvom Interneta. Osnovna forma B2C ekonomije su automatizovane *online* prodavnice.

Poslovanje preko Interneta u kojem korisnici prodaju robu drugim korisnicima predstavlja treću grupu e-poslovanja i označava se sa C2C. Najveći deo C2C čine aukcije sa 90 odsto učešća u poslovanju.

Državno e-poslovanje koje je u praksi najčešće između aktuelne vlade, odnosno njenih organa i građana se označava sa G2C (Government to Citizens).

I poslednja grupa elektronskog poslovanja se odnosi na poslovnu komunikaciju između vlade, odnosno njenih organa, i poslovnih subjekata, tj. pravnih lica. Ta grupa poslovanja se označava sa G2B (Government to Business).

4. PREDNOSTI I NEDOSTACI U ODNOSU NA TRADICIONALNO POSLOVANJE

Pojava e-poslovanja donosi povećanje prometa i profita, takođe nudi velike mogućnosti za povećanje kvaliteta usluga, konkurentnosti, integracije, tj. otvara put ka potpuno novom obliku ekonomije tzv. Internet ekonomiji. Osnovne karakteristike koje odvajaju i donose e-poslovanju inovativne prednosti u odnosu na tradicionalno poslovanje su:

- povećana brzina obavljanja poslovnih procesa zbog upotrebe novih tehnoloških rešenja i softverskih alata;
- lokacija, veličina i udaljenosti firmi više ne predstavljaju prepreku za sklapanje poslova i obavljanje transakcija;
- viši nivo konkurentnosti, s obzirom na virtuelnu prirodu Internet prisustva, firme mogu da se takmiče na globalnom tržištu;
- vreme više nije ograničavajući faktor, naime Internet omogućava *online* poslovanje 24 časa dnevno, 7 dana u nedelji;
- smanjenje troškova transakcija jer se obavljaju digitalnim putem, a odnose se na smanjenje administrativnih i troškova fakturisanja, eliminaciju troškova slanja pošiljki i računa;
- omogućava udobnost i jednostavnost transakcija, pri čemu se izbegava problem kašnjenja uplate, već se priliv sredstava vrši u trenutku uplate.

Međutim, usled kompleksnosti sistema elektronskog poslovanja javljaju se i određeni problemi u obavljanju poslovnih procesa:

- mnogi poslovni subjekti ne poseduju potrebne veštine za upotrebu informacionih tehnologija, a broj takvih je za sada veliki, što kao posledicu ima njihovo odsustvo iz poslovnih komunikacija;
- takođe svi poslovni subjekti ne ispunjavaju potrebne tehničke uslove za sprovođenje poslovnih procesa;
- poslovanje preko Interneta zahteva veliku dozu poverenja (sa obe strane);
- ugrožena je privatnost, i lična i finansijska.

E-biznis sistemi nose mnogo veću dozu bezbedonosnih rizika u odnosu na tradicionalne poslovne sisteme, stoga je za ove sisteme važno da budu u potpunosti zaštićeni od tih rizika. Sve veći broj korisnika Interneta povećava mogućnost za pojavu problema jer poverljive informacije koje se razmenjuju u poslovnim procesima nalaze se na udaru onih korisnika Interneta koji žele da zloupotrebe stečene informacije i na taj način ugroze poslovanje. Zbog navedenih problema neophodno je razviti tehničke mehanizme koji treba da otklone, ili u najmanju ruku ublaže te probleme.

ZAKLJUČAK

Primena informacionih tehnologija više nije stvar budućnosti, već stvar sadašnjosti. Firme i pojedinci se sve više u svojim poslovnim procesima oslanjaju na Internet i dostignuća koja pružaju informacione tehnologije. Opšti je stav da se ubrzano približava vreme kada će se elektronsko poslovanje po svom obimu i upotrebi izjednačiti sa tradicionalnim načinom poslovanja.

Brojni su izazovi koje sa sobom nosi elektronsko poslovanje, ali najvažniji izazov su svakako promene u pristupu poslovanju i to na svim nivoima poslovanja što dovodi do kompletne promene organizacione strukture. Dolazi do globalizacije poslovanja, bržeg prihvatanja novih tehnologija i znanja u oblastima poslovnih odnosa.

Imajući u vidu sve prednosti koje nosi, kao i činjenicu da je postao svakodnevnicom, elektronsko poslovanje je uslovalo donošenje nacionalnih zakona koji će omogućiti ovakav oblik poslovanja. Zakon o elektronskom potpisu Republike Srbije je usklađen sa evropskim propisima iz te oblasti, što u potpunosti omogućava poslovnim ljudima iz Srbije da koriste sve prednosti koje nudi široko poslovno tržište tj. otvara vrata za poslovne odnose sa kompanijama iz zemalja koje su članice Evropske unije.

Primena elektronskog potpisa kao efikasnog načina zaštite ovog vida poslovanja, uslovile su povećanje poverenja i broja korisnika koji smatraju da Internet kao medijum može značajno da unapredi kvalitet proizvoda i usluga pojedinačnim i poslovnim korisnicima.

LITERATURA

- [1] Bjelić P.,(2000. godina) "Elektronsko trgovanje", Institut za međunarodnu politiku i privredu, Beograd
- [2] Pantović V., Dinić S., Starčević D., (2002. godina) „Savremeno poslovanje i Internet tehnologije“, Energoprojekt IN Graf Beograd
- [3] Tošić D., Pocajt V., Lutovac M., (2007. godina) "Osnovi elektronskog poslovanja", VETS
- [4] RSA Laboratories, <http://www.rsa.com/rsalabs/>
- [5] "DIRECTIVE 1999/93/EC OF THE EUROPEAN PARLIAMENT AND OF THE COUNCIL of 13 December 1999. on a Community framework for electronic signatures", Official Journal of the European Communities, L 13/12, 19.1.2000.
- [6] Web strana sertifikacionog tela MUP-a, <http://ca.mup.gov.rs/home.html>
- [7] *E-trgovina, onlajn časopis o elektronskoj trgovini*
- [8] ZAKON O ELEKTRONSKOM POTPISU ("Sl. glasnik RS", br. 135/2004)